

at borgerne nu skal opleve, at der ikke kommer skattestigninger. Men kan ministeren ikke bekræfte, at til gengæld stiger brugerbetalingen, og til gengæld kommer de, der har mindst, til at mærke, at de skal betale mere for at få en uddannelse, at de skal betale noget mere for at gå på aftenskole og komme ud og være sammen med andre mennesker og have del i folkeoplysningen?

Og kan ministeren ikke også bekræfte, at fra 2004 skal folk betale langt mere for at køre med bus og tog, og hvor mange af dem, der er henviset til bus og tog, jo ikke har andre muligheder og derfor er tvunget til at betale?

Så det, ministeren og hans regering med støtte fra Dansk Folkeparti gennemfører, er altså langt større grad af brugerbetaling, som rammer dem, der har mindst, i stedet for en solidarisk finansiering over skattesystemet, hvor man tager fra dem, der har mest.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, det må jo blive lidt i spredte fægtninger, hvis jeg skal nå at få alle med.

Men der er flere, der kredser omkring det her med, at vi slet ikke tager hensyn til mennesker. Vi tager ikke hensyn til service, lad os smadre hospitalssektoren, sørg for, at de psykisk syge ikke får noget boligtilbud, sende dem ud på gaden, altså det er vores målsætning. For hvis man ikke tillader, at de aftaler, der er indgået, bliver brudt, er det resultatet.

Det er jo det argeste vrøvl. Den aftale, der er indgået på det amtskommunale område i sommer, er en aftale, der – også når den respekteres – rummer en betydelig realvækstmulighed, som er prioriteret og målrettet de indsatsområder, som denne regering er gået til valg på, og som heldigvis også er i god overensstemmelse med de indsatsområder, som amtskommunalpolitikere, som de er flest, tværpolitisk prioriterer, bl.a. et bedre og mere velfungerende sundhedsvæsen.

Det er der plads til inden for aftalen. Det er jo hele humlen i det, at der er lavet beregninger på, hvor det amtskommunale udgiftsniveau er, hvad det så er for en rummelighed, der er til stede med de vækstprocenter, vi regner med, og med uændret skat. Det er det, vi har diskuteret, regeringen på den ene side, amtskommunerne på den anden side. Hvad er det for nogle værktøjer, amtskommunerne skal have for at kunne

leve med den ramme og forfølge de mål? Hvad er det for realistiske mål, man kan have, sådan at penge og mål matcher hinanden?

Det er det, vi er enige om, for vi har indgået en sådan aftale. Vi har diskuteret med amterne, at der er forskel på amter, ligesom der er forskel på kommuner. Og det er jo præcis derfor, at der fra starten har været den fleksibilitet i skattestoppet på det kommunale område, at det netop ikke cementerer en – i gåseøjne – tilfældig skatteprocent, høj som lav, i en enkelt kommune eller et enkelt amt, men tværtimod er en fleksibel model, der betyder, at når der er rummelighed under ét, så kan man selvfølgelig også fordele det og justere det på den måde, at hvis nogle sætter skatten op, så skal andre bare sætte den ned. Og det skal gå i balance, for hvis det ikke går i balance, har man brudt den helt grundlæggende forudsætning; så har man nemlig forgrebet sig på borgernes penge i et omfang, som ligger ud over det, der er aftalt.

Så kan man diskutere: Hvem er så den skyldige? Er det dem, der sætter skatten op, eller er det dem, der undlader at sætte skatten ned? Det kan der komme en spændende diskussion ud af. Og det er jo sådan set den diskussion, der er skåret igennem ved at lave det miks mellem det individuelle og det kollektive.

Kl. 17.45

For hvad skulle alternativet være til det, hvis man nu tænkte sådan bare teoretisk over det? Ja, så skulle alternativet jo være statsstyring, så det klodser. Det ville fordre, at man lavede rummelighedsregnestykker amt for amt, kommune for kommune, hvor ministerielle embedsmænd skulle sidde og gøre sig kloge i detaljer på, om den rigtige skatteprocent i Glamsbjerg, Ikast, Herning, Vestsjællands Amt, Roskilde Amt, og hvad det nu ellers måtte være, skal have en given størrelse. Det ville være statsstyring, og det er sådan set for at undgå den statsstyring, at vi har lagt en mekanisme frem, som har været kendt meget, meget længe, bl.a. i et svar til Folketingets Finansudvalg fra finansministeren, og som matcher det individuelt rettede og det kollektive.

Vi smadrer ikke noget som helst, for hele aftalen har et niveau, der gør, at det er muligt at udbygge og udvikle. Derfor er det forkerte præmisser, der diskuteres ud fra, når fru Line Barfoed vanen tro tager ordet for at opremse den efterhånden kendte og indstuderede sætning om busbilletter, kopiafigter m.v.